

בס"ד

ערש"ק שופטים תשפ"ו

"ראשי פרקים"

אותיות

שיעורים הנאמרים מפי מוה"ר

ר' אברהם צבי קלוגער שליט"א

ביהמ"ד "נזר ישראל" בית שמש

יו"ל ע"י מכון "פאר ישראל"

לקבלת המאמרים בדוא"ל: nezerisroel@gmail.com

ראשי פרקים

אותיות

בית

אך עדיין צ"ב באות ב, שמתפרש ע"פ המילוי שלו 'בית' כפשוטו, ביתו של אדם, ושם די"קא בחי' 'חכמה' שבו יבנה 'בית'.

*

אות ביטוי

אותיות אין להם ביטוי אלא עם ניקוד, כמו אות א כשמבטאים אותו מוכרחים לנקדו באיזה ניקוד, ואם אינו רוצה לנקדו, יצטרך לקרוא אותו עם המילוי 'אלף', נמצא שעצם האות הינו כגולם שלא נפתח, ואפשר לפותחו בכמה גוונים, או בניקודו, או במילואו, ואצ"ל אם יבנו ויחברו עוד אותיות עמו ויעלה לתיבה שלימה, שאז הוא שלימות פירושו וביטוי של האות.

*

ניקוד לבוש

היחס של ניקוד לאות, נראה שהניקוד הוא כלבוש לאור, אע"פ שלבוש הינו דרגא תחתונה יותר מהאור, ולפ"ז צ"ע, שהלא בערך טנת"א הניקוד הינו 'בינה' והוא נעלה מהאותיות שהינם 'זו"ן', גם מצד כל צמא' הכלים הן זו"ן והלבושים הם מאימא, ואיך יתכן שאימא שהיא לבוש

אות וניקודו

צריך להבין משמעות פ"י הניקוד לפי השם שלו, לדוגמא ספירת נצח שהיא נקודה אחת תחת האות - נקרא 'חירק', צ"ב מה משמעות 'חירק' בהקשר 'לינצח', ובניקוד סגול יותר קל להבין הקשר בין 'חסד' ל'סגול' שעניינה אהבה, כמו 'עם סגולה' שתרגומו 'עם חביב'.

עוד יש להבחין, כל אות יש לו הניקוד הטבעי והשורשי שלו, כד"מ אות א, נאמר 'אלף' - עם ניקוד פתח, וכן אות ב, נאמר 'בית' עם ניקוד צירי, או סגול, וצ"ב משמעותן.

*

אלף

ובאות א פשוט המשמעות, היות שהמילוי של אות א - אלף - פירושו לימוד, בחי' "אאלפך חכמה", וכל המושג 'לימוד' פירושו 'פתיחת' הבנת הענין, ממילא מובן שניקוד 'פתח' מאד קשור לאות א'. וכן יתפרש בזה ג"כ השייכות בין שם הניקוד 'פתח' לספירת החכמה שמהותה 'פתח', וגם מתבהר בזה ענין אות א שהיא בחי' 'ראשית' - האות ראשונה, היינו ראשית 'חכמה' יראת הוי"ה.

*

ראשי פרקים אותיות

תקנום, דהיינו שהאבות פתחו הפתח למושג של 'תפלה', ולכאורה גם לפני האבות כשהיה צר לאדם, ודאי היה מבקש להקב"ה, אך התנועה של התפלה שמצד קרבת הוי"ה זה פתחו האבות הק'.

וניקוד והיא עליונה, תשמש את התחתון – הכלי שהוא האות, וצ"ע.

*

שכינה מדברת

עיי' נפש החיים (ש"ג פיד¹) ובספר רוח חיים (אבות) שביאר סוד שכינה מדברת מתוך גרונו, שזכה לכל זה מצד ענוה, ולא רק מצד גדלותו בתורה, ויש לציין לזה דברי ליקו"מ מענין השפלות של משה (בתרא עב).

*

ספר דברים

חומש דברים הוא דברי משה ושונה מארבע החלקים הראשונים שבתורה, כידוע² שהוא יותר דומה לנבואה, וכאן הוא הביטוי שמשה ראש לנביאים. וי"ל שזה הפירוש (שמות יט) "הנה אנכי בא אליך בעב הענן.. וגם בך יאמינו לעולם", והיינו שיהיה סוד ספר החמישי דברים, שהם דברות משה ונכלל בתורה ולא בנביאים.

*

אבות תפלה, משה תורה

אמרו חז"ל (ברכות כח) תפלות כנגד אבות

ואחר האבות הק' שחידשו את המושג תפילה, הביא השי"ת את התורה על ידו של משה, ולכאורה צריך להיות התעלות כללית ושינוי של צורת ומהות התפלה לאחר מתן תורה, ופשוט. וי"ל שזהו 'דוד מלך ישראל', שמהות תפלתו 'לאוקמי שכינתא מעפרא', וזהו כח התפלה אחר התורה.

*

שעשועים

הלשון שעשועים מצינו רק ב' פעמים בתנ"ך, על התורה - (משלי ח, ל) "ואהיה אצלו אמון ואהיה 'שעשעים' יום יום משחקת לפניו בכל עת:"

וכן מצינו על נשמת ישראל (ירמיה לא, יט) "הבן יקיר לי אפרים אם ילד 'שעשעים' כי

¹ ספר נפש החיים שם. והוא כפי בחי' מדרגתו הנוראה. ורק אשר בקשה נפשו הראני נא את כבודך לעמוד על מהות זה הענין הנורא ולראות איך הוא ית"ש מלא כל הארץ כבודו ולית אתר פני מני. זה לא ניתן לו והשיבו הוא יתב' לא תוכל לראות וכו' כי לא יראני וכו': והיה הולך וגדול בזאת המדרגה כל עת עד שעלה בידו וזכה אליה קודם סלוקו מן העולם. בשלימות היותר אפשרי בכח האדם לזכות בעודו בזה העולם. כמו שמצינו במשנה תורה בפי' והיה אם שמוע שתחלה אמר לאהבה את ה' אלהיכם וכו'. ותיכף לו בפסוק שאחריו אמר בלשון מדבר בעדו ונתתי מטר ארצכם כו' שהוא הנותן והפועל.

כי התבטל בעיני עצמו ממצייאות כלל ורק השכינה לבד המדברת לכן אמר ונתתי. וז"ש ז"ל שכינה מדברת מתוך גרונו של משה. וכמש"ה פה אל פה אדבר בו ולא כ' אליו אלא בו בתוכו ממש ולזאת המדרגה בשלימות עדיין לא זכה אליה שום אדם זולתו מעת חטא אדה"ר וגם לא יזכה אליה שום אנש על יבשתא עד ביאת הגואל ב"ב.

² חומש דברים שונה משאר החומשים, שבארבעת החומשים הקודמים היתה שכינה מדברת מתוך גרונו של משה רבינו. אבל חומש דברים היה מפי משה עצמו, וכמו בכל הנביאים שקיבלו נבואה מהשי"ת ואמרו אותה, שבשעת האמירה כבר נעתק הגילוי של השכינה, כך גם היה אצל משה רבינו בחומש הזה.

אורך זמן התחיה

מצינו בזוהר (תולדות ק"מ.) מחלוקת תנאים

בענין אורך זמן התחיה של הצדיקים קודם לשאר העולם, יש אומרים - ר"י שנים, וי"א רי"ד שנים, ולפ"ז צריך עיון, האם הכוונה כפשוטו ממש שיצא הגוף מהקבר, דהיינו עצם הלזז וההבלא דגרמי שנשאר שם, או שהכוונה שתבוא נשמתם בגלגול בזמן ההוא, לצורך התחלת התיקון השלם (אע"פ שנעשה במשך כל השנות חיים ר"י או רי"ד שנים).

ולכאורה, והלא ימי שנות האדם הם רק

ע' או פ' שנים, ואין הגלגול במשך מאתיים שנה, וא"כ הפירוש הוא שלא יראו לעיני בשר את התחלה והסוף של תחייה זו. ובפרט שהרי כולם יהיו צריכים להסתלק ולהכנס לעפר ולשוב ולחיות, ורק הצדיקים שיקומו לתחייה לימות המשיח, הם לא יצטרכו לחזור לעפרן לעולם, כמ"ש חז"ל (סנהדרין צב.).

*

יסוד מיוסד

דעת הלשם ששעה אחת (בתורת ערכין) קודם

התחלת התחיה, כבר ישחט היצה"ר, ויתבטל קומת הרע.

*

לבוש

ה'לבושים' (נה"י דאז"א שמלבישים למוחין דז"א)

מהותם בשורש כמו 'שמרים' שנופלים מיין וכדו', שהשמרים שנפלו למטה הם מלבוש לאדם, והם מאחיזים בו את שאר האור ה'צלולי'

מדי דברי בו זכר אזכרנו עוד על כן המו מעי

לו רחם ארחמנו נאם הוי"ה:"

וכמובן, בשורש ענין השעשוע מכוון

כנגד קליפת הנחש שנאמר בו

(ישעיה י"א, ח) "ושעשע יונק על חר פתן ועל

מאורת צפעוני גמול ידו הדה:"

*

התבוננות כבוד שמים

כלל החיים של האדם הם אורות בכלים.

ואפילו האור מקיף גם מתגלה רק

לפי האור פנימי, שמקיף את הכלי של אור

הפנימי.

אך בהתבוננות כבוד הוי"ה צריך האדם

לצאת ולהתעלות מעל טעם ודעת

שבערכו, וילך לרבו שיפתח לו, וילוהו

וישמור אותו בעלייתו להתבונן, ופשוט.

וסודו, כמו שבבין אדם לחבירו, פשוט

לאדם שצריך לצאת ממקומו

עבור חבירו, לחשוב מה שהשני מרגיש

וכואב.

כמו כן הוא לאין ערוך לגבי רצון השי"ת

שיסתכל בעינים אחרות ויצא

מקטנותו, ולא יתבונן לפי קט שכלו גרידא,

וכמובן שלהלכה למעשה הכל רק ע"פ כלי

שכלו ומחשבתו, ולא בריבוי אור. וכל מה

שכתבנו הוא בתורת ערכין לפי כליו.

**

מלובשת בגוף האדם למטה שהרי מלאך
בשליש עולם עומד והנשמה היא יותר
עליונה. ואיך תוכל להתלבש בגוף האדם
למטה שהוא קטן מהכיל. אלא קצת הארה
מן הנשמה היא המתלבשת בגוף וכל
הנשמה כולה היא למעלה בבחינת מקיף".
ויתפרש שחלק הנכנס לתוך הגוף יש לה
תורת 'לבוש', והיינו שהנשמה יורדת
מדרגתה כלפי האור שלמעלה והינה בתוך
הגוף רק כ'סיוס' ו'לבוש', אך כלפי הכלי –
הגוף הינה נעלית ממנו, כי היא לבוש ולא
כלי (כידוע הסדר של כל צמ"א שיש כלים - לבושים - אורות).

*

השמרים

המושגים ברוחניות בעולמות עליונים
הם בחי' שמרים, וכו',
ומעלתם של השמרים בשורש נעלים
למאד, היות שדייקא הלבושים שהם בחי'
מלכות, הם עיקר ושורש גילוי הבריאה,
ודו"ק, וכמ"ש "מלכותך מלכות - כל
עולמים".

*

שלמעלה, ודו"ק, ושוב בעוה"ז משתלשל
שיש לו לבוש גמור מבחוץ.

*

נה"י לבוש

בכללות הנה"י הם לבושים לפרצוף כולו,
והיינו לכל החב"ד חג"ת, ודו"ק.

**[היינו שכל מה שהנה"י דאו"א הם
לבושים למוחין דז"א, זהו מצד
שבעצם לעולם הנה"י הם לבושים, גם
בז"א עצמו].**

*

אור בכלי

לשון ליקו"ת (שיה"ש טז טו"ד) "הנה נודע שלא
כל הנשמה כולה בכללה היא